ΜΑΘΗΤΑΙ ΕΤΑΙΡΟΙ

ΣΥΜΦΙΛΟΛΟΓΟΥΝΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΜΦΙΛΟΣΟΦΟΥΝΤΕΣ

WILLIAM WATSON GOODWIN

ΧΑΙΡΕΙΝ

Καὶ πάνυ χαίρομεν ἡμεῖς, ὦ φίλε καὶ τιμιώτατε — καίπερ σφόδρα λυπούμενοι ὅτι ἑβδομηκοντούτει γενομένῳ σοὶ παύσασθαι δοκεῖ τοὺς νεανίας ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ διδάσκοντι — παραλαμβάνοντες δὴ παρὰ σοῦ ταῦτα διανοηθέντος καιρόν τινα καλὸν τοῦ δηλοῦν καὶ διορίζειν πρὸς ἅπαντας ὅσον δὴ σ' ἀγαπῶμεν καὶ προσκυνοῦμεν· καὶ ταῦτ' εἰκότως καὶ προσηκόντως ποιοῦμεν· διδάσκαλος μὲν γὰρ ἦσθ' ἡμῖν σὺ πολυμαθὴς καὶ φιλόμουσος, ἑταῖρος δὲ φρονιμώτατος καὶ δίκαιος, ἡγεμὼν δ' εὐγνώμων καὶ σοφώτατος· μᾶλλον δὲ καὶ ἀρχήν τιν' ἐν ἡμῖν ἦρχές τε καὶ πάντα τὸν χρόνον ἄρξεις, ἡμῖν δ' ἡδομένοις ἐστὶ τοιούτου τοῦ τυράννου ὑπηκόοις εἶναι. καὶ γὰρ οὐ μόνον τὸν τρόπον ἐπαινοῦμεν τοῦ βίου, ᾧπερ ἡμᾶς τε καὶ ἄλλους πρὸς φιλίαν προσέλκεις, ἀλλὰ καὶ σὲ θαυμάζομεν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις· διὰ τούτων γὰρ καὶ τὴν ἐπιστήμην ἐπὶ πλέον ηὔξησαι τὴν γραμματικήν, ἔνδοξος δὴ παρὰ πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις γενόμενος ὡς γραμματικὸς ὢν ἀκριβέστατος, ὅστις γε τῷ ἐρευνᾶν τε τὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώττης καὶ μελετᾶν πολλὰ καὶ καλ' εὑρὼν αὐτὸς τοῖς ἄλλοις τοσαῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔδειξας ὥστε μηκέτι σκοτεινὰ εἶναι μηδενὶ

τὰ πρὸ τοῦ πᾶσι σκοτεινὰ μηδὲ χαλεπὰ τὰ χαλεπά. τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο σοῦ τοῦ βιβλίου ἐκείνου ὅπερ νέος μὲν ἔτ' ὢν ἔγραψας γέρων δὲ γενόμενος διώρθωσας, τὴν τέχνην λέγομεν ἐκείνην τὴν περὶ τάς τε ἐγκλίσεις τῶν παρ' Ἕλλησιν ῥημάτων καὶ τοὺς χρόνους; καὶ τίς οὐκ ἂν συνήδοιτο σοὶ καρπουμένῳ δόξαν ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῇ σῇ τοῦ ἐνδόξου ἐκείνου λόγου τοῦ ῥήτορος, ᾗπερ καὶ σαυτῷ στέφανον περιέθου; καὶ μὴν τίς ἂν σοῦ τὰ τῶν ἄλλων τε παλαιῶν ἀναγιγνώσκοντος ἀκούσας καὶ διεξηγουμένου καὶ δὴ καὶ τὰ Πινδάρου, Αἰσχύλου, Θουκυδίδου, Πλάτωνος, Δημοσθένους, Ἀριστοτέλους, δύναιτ' ἂν τῶν τότ' ἐπιλαθέσθαι; ἀλλὰ μὴν ἐπιλείψει γ' ἡμᾶς ἡ ἡμέρα διεξιόντας τὰ σοὶ πεποιημένα καὶ γεγραμμένα καὶ εἰρημένα, οὕτως ὄντα καὶ ὠφέλιμα καὶ ἥδιστ' ὥστε καὶ ἀεὶ δεῖν ἐμμένειν τῇ μνήμῃ τῶν εὖ πεπονθότων. τούτων τοίνυν οὐκ ἀμνημονήσαντες ἡμεῖς ἀλλὰ καὶ νῦν μάλιστ' ἐνθυμούμενοι, καὶ τοιαύτῃ δὴ τῇ μνήμῃ κεχαρίσθαι βουλόμενοι, τάδε τὰ συγγράμματα σοὶ δίδομεν, δόσιν ὀλίγην τε φίλην τε.

Σὺ μὲν οὖν καὶ πανταχοῦ — εἴτ' ἀποδημῶν, εἴτε παρ' ἡμῖν τὸν λοιπὸν βίον ὥσπερ τὸ πρότερον διάγων, εἴτ' οὖν ἐν τῇ Κληρουχικῇ ἐκείνῃ νήσῳ μεθ' ἡσυχίας διατρίβων πλείστης ὅπου δὴ πρώτην καὶ οἱ πρόγονοί σου ἀνάπαυλαν λέγονται πορίσασθαι τῶν πόνων — εὖ πράττοις καὶ κατὰ πάντα, χἀτέρους δὲ πολλοὺς πόλλ' ἔτ' ἔτη διατελοίης, ἅμ' ἀεὶ γηράσκων, κάλλιστα τὸ καλῶς τε καὶ εὖ ζῆν διδάσκων, οἷον δὴ σ' εἴδομεν ὄντα τοιοῦτος ἀεὶ καὶ ὤν. εὐτύχει.

Χαῖρε, πάτερ μέγ' ἄριστε, καὶ εὐμενέως τάδε δέξαι·
  καρπὸν σοὶ φέρομεν σῶν ἀπὸ φυταλιῶν.
ἡμεῖς γὰρ σὲ φίλην νεαροὶ χερὶ χεῖρα λαβόντες
  Ἑλλάδος εὐανθῆ γαῖαν ἀφικόμεθα.